

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **A. M.**, státní příslušnost Ruská federace, v ČR K. V.

zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem, sídlem Opletalova
25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-39894-6/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, č. j. MV-

39894-6/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 3. 2018, č. j. OAM-12483-123/TP-2011. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“).

II.

Žaloba

2. Žalobce trval na tom, že napadené rozhodnutí bylo v hrubém rozporu s právními předpisy a v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, byla zásadním způsobem ignorována jeho základní procesní práva. Právní zástupce žalobce konkrétně namítl, že správní orgán porušil ustanovení § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 2 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, s čl. 8 Úmluvy o základních lidských právech a svobodách a s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.
3. Z odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány vyhodnocením utajované informace vedené pod č. j. x, utajované informace vedené pod č. j.x, utajované informace vedené pod č. j. x a utajované informace vedené pod č. j. x měly za to, že byly prokázány důvody pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná v této souvislosti uvedla, že jednání žalobce je jednáním aktuálním a dlouhodobým s tím, že se nejedná o jednorázový exces, ale o způsob a styl života žalobce na území. Dle § 169m zákona o pobytu cizinců a § 17 odst. 3 jsou tyto informace uloženy mimo správní spis a žalobce ani právní zástupce k těmto nemá přístup.
4. Správní orgány v podstatě opakovaly argumentaci uvedenou v předchozích rozhodnutích, která však byla pro jejich nezákonnost zrušena, kdy ústředním argumentem zůstal fakt, že původcem utajované informace je Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, který je dle názoru správního orgánu plně způsobilý k vyjádření zájmu ČR. Správní orgán prvního stupně bez jakékoliv bližší argumentace uzavřel, že utajované informace podle jeho názoru plně vyhovují všem požadavkům Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího správního soudu, na jejichž základě lze přezkoumat důvodnost a věrohodnost jejich obsahu. Žalovaná pak nad rámec argumentace správního orgánu prvního stupně uvedla, že vady utajovaných informací, které byly soudy vytýkány, byly v tomto řízení zcela odstraněny a skutečnosti uvedené v utajovaných informacích jsou tak přesvědčivým a relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti účastníka řízení z důvodu, že jeho pobyt není v zájmu ČR. Správní orgány konstatovaly, že rozhodnutí jsou přiměřená zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
5. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu [sic!] podal žalobce dne 21. 10. 2011, od té doby došlo třikrát k soudnímu přezkumu zamítavých rozhodnutí, a to Krajským soudem v Plzni a Nejvyšším správním soudem, přičemž byla konstatována nezákonnost napadených rozhodnutí a došlo k jejich zrušení. Žalobce již před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu pobýval na území ČR více než 5 let. Po dobu od podání žádosti je žalobce nejenom pod

neustálým tlakem v důsledku rozhodování Ministerstva vnitra, ale nepochybně i poměrně důkladným drobnohledem. Během této doby se žalobce nedopustil žádné trestné činnosti a není si vědom konání ničeho, co by jakkoliv ohrožovalo zájem ČR. Naopak právní zástupce žalobce poukázal na to, že podnikatelské aktivity žalobce a jeho manželky jsou nezpochybnitelným přínosem pro zájmy ČR, žalobce i celá jeho rodina se chovají v souladu s právními předpisy ČR a zcela zapadají do české majoritní společnosti.

6. Žalobce trval, trvá a bude trvat na tom, že se žádného protiprávního jednání nedopouští a dopouštět se nehodlá a není jakýmkoliv ohrožením pro veřejný pořádek ČR. Právní zástupce byl pak přesvědčen, že ohrožení či porušení veřejného pořádku by se nepochybně muselo v budoucnu projevit nějakým protiprávním jednáním, za které by případně takový narušitel musel nést trestněprávní či jakoukoliv jinou odpovědnost. Právě délka celého řízení pak přispívá k absurditě celé kauzy, když správní orgány demonstrují to, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí o závažném narušení veřejného pořádku, přičemž ale není známo nic, co by nebylo utajeno a co by se objektivně zájmů ČR dotýkalo, a to po dobu více téměř 12 let. I kdyby žalobce byl jakýmkoliv ohrožením zájmu ČR či ohrožením pro veřejný pořádek (závažným způsobem), nelze obranu veřejného pořádku ČR vést shora uvedeným způsobem, tedy prostřednictvím opakovaných nezákonných rozhodnutí, nepřijatelné délky řízení, a to vše v kontextu rodinných vazeb samotného žalobce na území ČR.
7. Právní zástupce dále považoval za krajně zmatečný způsob označování utajovaných informací, nakládání s těmito informacemi a zejména absenci konkrétních údajů o této informaci tak, aby měl žalobce, resp. alespoň právní zástupce možnost posoudit např. časové souvislosti, či zejména před vydáním rozhodnutí věděl, že taková utajovaná informace vůbec existuje. Odůvodnění napadených rozhodnutí obsahovalo odkaz na utajovanou informaci označenou x, kdy právě s ohledem na zmatečné označování těchto informací a absenci jakýchkoliv časových údajů nebylo ani zřejmé, kdy tato informace byla vypracována a od koho pochází. Takovýto extenzivní výklad nakládání s utajovanými informacemi byl dle právního zástupce nepřijatelný a v rozporu se základními principy demokratického právního státu. Taková absence základních údajů pak zcela eliminovala jakoukoliv možnost brojit proti postupu správních orgánů, která je už tak limitována faktem, že právnímu zástupci ani žalobci není zpřístupněn obsah utajované informace. Postup správního orgánu musí být pro účastníka řízení srozumitelný, pochopitelný a alespoň v základních bodech umožňující procesní obranu, což s ohledem na výše uvedené, tedy opakované změny označení utajovaných informací, absenci základních informací o zpracovateli, či datu zpracování, splněno nebylo.
8. Právní zástupce vyjma toho, že od samého počátku brojl proti závěrům správního orgánu, ale i dostupným závěrům zpracovatelů utajovaných informací, namítal i nesprávné právní posouzení, které bez ohledu na obsah utajovaných informací vyplývalo z odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti připomněl rozsudek Krajského soudu v Plzni, který neshledal utajované informace za způsobilé zamítnout předmětnou žádost, přičemž právní zástupce pochybuje o tom, že by spisový materiál, byť v části nepřístupné právnímu zástupci, obsahoval ve smyslu dosavadní judikatury konkrétní informace a důkazy, které by ohrožení zájmů ČR prokazovaly. Právní zástupce žalobce při výše uvedených pochybnostech vycházel nejenom z toho, že si žalobce není vědom jakékoliv nezákonné činnosti, či činnosti, kterou by ohrožoval zájmy ČR, ale rovněž vycházel z předchozích opakovaných nezákonných rozhodnutí a postupů správního orgánu prvního stupně, jakož i orgánu odvolacího. Nad rámec výše uvedeného pak právní zástupce zopakoval, že správní

orgán prvního stupně naprosto nedostatečným způsobem hodnotil stupeň utajení předmětných informací, a to při posuzování naopak s extrémně zásadním zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.

9. Právní zástupce dále uvedl, že Nejvyšší správní soud v této věci utajované informace (samozřejmě bez uvedení jejich konkrétního obsahu) diferencioval, nicméně správní orgány jednotlivé informace nijak nerozlišily a paušálně tyto hodnotily pouze jako způsobilé uzavřít, že pobyt žalobce není v zájmu ČR. Zcela absentovala jakákoliv hodnocení jednotlivých informací, které z nich byly potvrzeny, které z nich jsou způsobilé umožňovat tyto závěry, a to alespoň v hrubých obrysech, tak jak to učinil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015-53.
10. Další argumentace spočívala v tom, že napadené rozhodnutí bylo zcela zjevně nezákonné, neboť správní orgán prvního stupně aplikoval na předmětné řízení aktuální znění zákona o pobytu cizinců, byť k takovému postupu nebyl důvod. Právní zástupce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 2. 8. 2017, č. j. MV-79562-6/SO-2017, které vedle celé řady dalších rozhodnutí nadřízeného správního orgánu uvedlo, že rozsudkem soudu je prolomena právní moc a je nutno postupovat dle právních předpisů platných v době zahájení řízení. Právní zástupce se s tímto právním názorem zcela ztotožnil. Z rozhodnutí správních orgánů jednoznačně vyplývala nesprávná aplikace aktuální právní úpravy, přičemž zejména s ohledem na ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců je nutno konstatovat, že tato nesprávná aplikace právních norem může mít bez ohledu na porušení § 2 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vliv na samotné rozhodnutí ve věci.
11. Napadené rozhodnutí bylo rovněž založeno na nedostatečně zjištěném stavu věci, tedy v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správní orgán v podstatě nezajistil žádné informace, přestože mu musí být z jeho úřední povinnosti známo, že minimálně u nezletilých dětí žalobce dochází k určitému zvýšení stupně integrace do majoritní společnosti. Napadené rozhodnutí bylo rovněž v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť v obdobných řízeních, kde je třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, správní orgány zejména pod tlakem rozhodnutí krajských soudů provádí rozsáhlejší dokazování, např. výslechy účastníků řízení apod. Nad rámec výše uvedeného je nutno uvést, že byť na to byl opakovaně právním zástupcem správní orgán prvního stupně upozorňován, zcela pomíjí povinnosti, které mu vyplývají mimo jiné z Úmluvy o právech dítěte, tedy zabývat se především zájmem nezletilých dětí. Ty jsou zcela v odůvodnění napadeného rozhodnutí přehlíženy a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu naprosto nepřezkoumatelné, a tedy v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud považoval správní orgán prvního stupně za dostatečně odůvodnit přiměřenost negativního rozhodnutí tím, že mohou děti rozvíjet svůj život na území Ruské federace, bylo to pouze dokreslení celkového přístupu k žádosti žadatele, ale zejména postup, který je naprosto neslučitelný nejenom s povinnostmi správního orgánu, které mu vyplývají ze zákona o pobytu cizinců, ale i z Ústavy a Listiny základních práv a svobod. Pokud žalovaná ve svém odůvodnění poukazovala na to, že má být samotný žalobce aktivnější a prokazovat, jak významně se ho může negativní rozhodnutí dotknout, bylo k tomu třeba uvést, že správní orgány mají veškeré informace o pobytu nezletilých na území ČR, přičemž tento zájem je třeba zkoumat při každém rozhodnutí orgánu státní správy. Pokud žalovaná uváděla, že „*Komise neshledala v této souvislosti porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte*“, lze jen stěží takové odůvodnění považovat za souladné s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, ale zejména souladné se

závazky, kterými je ČR vázána.

12. Správní orgány, o to více v situaci, kdy nebyl před vydáním rozhodnutí znám důvod pro zamítnutí žádosti, postupovaly v rozporu se zásadou poučovací, vyjádřenou v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu., když ze spisu není zřejmé, proč chce správní orgán vydat negativní rozhodnutí, a zda mohou mít na takové rozhodnutí vliv např. informace ze soukromého a rodinného života žalobce.
13. Také argumentace správních orgánů týkající se přiměřenosti napadeného rozhodnutí v souvislosti se zjištěným stavem věci byla dle žalobce zcela lichá. Pokud na jednu stranu správní orgán uvedl, že bylo povinností žalobce prokazovat intenzitu soukromého a rodinného života, a na druhou stranu odmítl provést žalobcem navrhovaný důkaz jeho výsledkem, který je běžným prostředkem k zjišťování stavu věci dle § 3 správního řádu, nemůže takové odůvodnění obstát. Stejně nelogicky a absurdně se pak jeví v této souvislosti odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, As 102/2013 – 31. Takový odkaz je zcela nemístný, neboť žalobce nejenomže na území nepobýval nikdy neoprávněně, ale zejména svůj rodinný život založil dávno předtím. Právní zástupce měl za to, že taková argumentace v situaci, kdy správní orgány evidentně nezákonně zásadním způsobem ovlivňují život žalobce a jeho rodiny, je poněkud troufalá. Odůvodňovat zamítnutí žádosti v souvislosti s přiměřeností negativního rozhodnutí tím, že žalobce zakládal svůj rodinný život (již založený) s vědomím, že jeho pobyt je neoprávněný, pak nepochybně musí vést k jedinému závěru, že odůvodnění přiměřenosti napadeného rozhodnutí, vedle dalších námitek, je naprosto nelogické, nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné.
14. Za stejně tak troufalé považoval právní zástupce odůvodnění odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/04 ze dne 12. 4. 2005, které již dokonce ve věci žalobce Nejvyšší správní soud odmítl, a to rozsudkem ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015-52 (bod 25). Způsob, jakým správní orgány přistoupily k hodnocení přiměřenosti, byl pak v celkovém souhrnu naprosto nelogický, nedostatečný, nerespektující předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a ignorující procesní práva žalobce.
15. Správní orgán rovněž zcela rezignoval na svoji povinnost řádně odůvodnit závěry uvedené ve výroku svého rozhodnutí, kdy hodnocení jeho závěrů a podkladů pro rozhodnutí bylo naprosto nedostatečné a neodpovídající nejenom požadavkům rozhodnutí soudní moci v této věci, ale i právním předpisům, konkrétně § 68 odst. 3 správního řádu. Hodnocení podkladů pro rozhodnutí je v kompetenci správního orgánu prvního stupně, tak jak vyplývá mimo jiné z rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2016, č. j. 4 Azs 255/2015, přičemž z odůvodnění opět vyplývalo, že tím, kdo hodnotil intenzitu možného závažného narušení veřejného pořádku ČR ve vztahu k zájmu na ochranu práva žadatele, byl nikoliv správní orgán prvního stupně, ale původce utajované informace. Správnímu orgánu prvního stupně nic nebránilo v tom, aby se k jednotlivým pasážím utajované informace stejně jako NSS vyjádřil a tyto hodnotil zejména k soukromému a rodinnému života žadatele a jeho rodinných příslušníků. Místo toho správní orgán naprosto paušálně a obecně uvedl, že veřejný zájem je vyjádřen významem původce utajované informace, aniž by konkrétně obsah této informace hodnotil.
16. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k novému projednání a žalobci přiznal náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby a setrvala na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí. Napadené rozhodnutí splňovalo požadavky odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu.

IV.

První rozhodnutí soudu ve věci

18. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 7. 2019, č. j. 57 A 82/2018 - 44, zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 3 Azs 298/2019 - 36 (dále jen „zrušující rozsudek“).

V.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
20. S ohledem na skutečnost, že předchozí rozsudek Krajského soudu v Plzni byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu, byl soud na základě ustanovení § 110 odst. 4 s.ř.s. současně vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba není důvodná.
22. Pokud se jedná o klíčovou žalobní námitku opírající se o tvrzení, že obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro (negativní) rozhodnutí o žádosti žalobce, pak je zdejší soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s úvahou zdejšího senátu, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Naopak kasační soud uzavřel, že informace nacházející se v utajované části správního spisu považuje za dostačující pro závěr, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek v ČR.
23. Žalobce dále namítal, že správní orgány pochybily, když nedostatečně zkoumaly přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Ani tato žalobní námitka není důvodná. Je nezbytné zdůraznit, že prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí obsahuje obsáhlou pasáž, v níž jsou podrobně popsány poměry žalobce a jeho rodiny, přičemž správní orgány tyto okolnosti srozumitelně vyhodnotily a dospěly k závěru, že zamítnutí žádosti nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Soud se se závěry správních orgánů ztotožňuje. Je třeba si uvědomit, že i při posouzení otázky přiměřenosti je nezbytné vycházet z primárního závěru, k němuž dospěly správní orgány a Nejvyšší správní soud, tj. že pobyt žalobce není v zájmu České republiky a tuto skutečnost poměřovat s intenzitou vazeb žalobce na území. Z okolností zjištěných správními orgány nevyplývá žádný zásadní faktor, který by

převážil nad zájem České republiky, aby žalobce opustil její území. Samotná skutečnost, že děti žalobce dlouhodobě pobývají na území České republiky a vytvořily si zde sociální vazby a zázemí, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od běžně posuzovaných případů, v nichž žadateli není uděleno či prodlouženo pobytové oprávnění a musí se vrátit do země svého původu. Nebylo proto nutné provádět výslech členů rodiny žalobce. Pokud žalobce měl za to, že v jeho případě existuje určitá výjimečná okolnost, která by byla způsobila zpochybnit primární záměr správních orgánů (například nemožnost vrátit se na území Ruské federace, zdravotní problémy apod.), bylo na něm, aby je tvrdil, k ničemu takovému však v průběhu správního řízení z jeho strany nedošlo. Prvoinstanční správní orgán při hodnocení rodinných poměrů žalobce učinil správnou úvahu výsledovatelnou z obsahu jeho rozhodnutí – uzavřel, že žalobce má dvě možnosti. Buďto může s celou rodinou opustit území České republiky a odcestovat do svého domovského státu (žalobce netvrdil nic, co by tuto možnost zpochybnilo), eventuálně může žalobce opustit ČR sám. Česká republika tedy nijak nemíní zasahovat do situace dětí a manželky žalobce, jeho rodina zde může nadále setrvat. Jak prvoinstanční orgán zcela správně uvedl, pobytové oprávnění dětí žalobce je odvozeno od jejich matky, tj. manželky žalobce. K narušení jejich pobytu nemůže dojít ani po ekonomické stránce, když manželka žalobce je statutárním orgán obchodní společnosti a má od ní zabezpečen stabilní příjem. Jediné, co zasáhne do chodu rodiny, je odchod otce, tj. žalobce, jedná se však o skutečnost, která není přičitatelná České republice a jejím orgánům, ale výlučně žalobci samotnému. Lze proto shrnout, že vypořádání dopadů rozhodnutí do sféry žalobce a jeho rodiny je dostatečné a správné.

24. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce týkající se tvrzené nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů z důvodu aplikace vadné právní úpravy. S žalobcem soud souhlasí v tom směru, že se správní orgány vskutku řídily předpisem v nesprávném znění. Podle přechodných ustanovení zákona č. 222/2017 Sb. platí, že řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
25. V důvodové zprávě bylo k tomuto ustanovení uvedeno: *„Přechodná ustanovení byla navržena tak, aby byla zajištěna kontinuita zahájených řízení, která se dokončí podle dosavadních předpisů.“*
26. Z důvodové zprávy vyplývá jednoznačný záměr zákonodárce zajistit *„kontinuitu zahájených řízení“*, tedy aby byla dokončena *„podle dosavadních právních předpisů“*. Zákonodárce nedefinoval žádný závažný veřejný zájem na tom, aby tomu bylo jinak.
27. Dovodil-li tedy Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 A 149/2015-45, že *„jestli by se mělo v případech zrušení napadeného rozhodnutí soudem po nabytí účinnosti nové právní úpravy postupovat podle právní úpravy platné a účinné v době původního správního řízení, musel by to zákon v přechodných ustanoveních stanovit, což v daném případě splněno není“*, má Krajský soud v Plzni za to, že platí naprostý opak. Pokud by zákonodárce chtěl, aby pro případ *„zrušení napadeného rozhodnutí soudem po nabytí účinnosti nové právní úpravy“* se řízení zahájené podle dosavadní právní úpravy dokončilo podle právní úpravy nové, musel by tak zákonodárce stanovit výslovně, k čemuž nedošlo. Tato alternativa je totiž výjimkou z obecně deklarovaného záměru zákonodárce zajistit *„kontinuitu zahájených řízení“*, tedy aby byla dokončena *„podle dosavadních právních předpisů“* a respektováno tak legitimní očekávání adresátů dosavadní právní normy.

28. Dané pochybení správních orgánů však v projednávané věci nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je třeba si uvědomit, že hmotněprávní úprava týkající se posouzení žádosti žalobce zůstala po obsahové stránce beze změny – nemohlo tedy dojít k porušení legitimní očekávání žalobce o tom, že o jím podané žádosti bude rozhodnuto v intencích dosavadní hmotněprávní úpravy. Pokud se jedná změnu procesních pravidel (žalobce v této souvislosti upozorňuje, že součástí zákona o pobytu cizinců se stal § 169m, který upravuje nakládání s utajovanými informacemi včetně uchovávání utajovaných informací mimo správní spis), pak ani v tomto směru nedošlo k zásahu do práv žalobce. Již v průběhu předcházejících řízení se část utajovaných informací nacházela mimo správní spis s odkazem na zvláštní právní předpis (zákon o ochraně utajovaných informací) ve smyslu tehdy účinného znění § 17 odst. 3 správního řádu a žalobce s nimi nebyl seznámen (např. informace č. j. V 118/2016), proto ani s přijetím nové právní úpravy obsažené v § 169m zákona o pobytu cizinců, v souladu s níž žalobce nebyl seznámen s novou utajovanou informací č. j. V5/2018, nedošlo při realizaci procesních práv žalobce k žádné materiální změně mající vliv na pozici strany.
29. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

30. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 23. 6. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu